

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקפב

עש"ק פ' מסעי - ר"ח מנחם-אב, ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR FRIEND

Reb Mordechai ben Reb Shaul ע"ה Staiman

Passed away on 22 Tamuz, 5763

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY

Rabbi & Mrs. Yosef Y. and Gittel Rochel שיחי Shagalov

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

יא. און בשעה אז די ענינים טוען זיך אויף מלמעלה, איז דאס אין אן אופן ווי חזקי' האט געזאגט אז "אני ישן על מסתי" און דער אויבערשטער וועט זיך שוין איינקערן מיט מחנה אשור (איכ"ר פ"ד, טו), און ס'ווערט דער כיבוש פון ירושלים, און דורך דערויף אויך דער כיבוש פון גאנץ א"י.

און ווי די גמ' (סנהדרין צד, א) זאגט "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח", נאר דעמולט האט געפעלט דער ענין השירה, וואס מ'האט געדארפט זאגן שירה און מ'האט ניט געזאגט;

איז בשעת ר"ח מנ"א איז חל בשבת, און מ'זאגט דעמולט הלל - איז שוין דא אויך דער ענין השירה, במילא קען שוין זיין דער ענין פון ביאת משיח.

נאמען פון משיח איז חזקי' - *
 ובפרט לויט ונג' ס'שטימט אונז דבי חזקי' חזקי' שמו" או דער יבא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, בעגלא דידן. *

יב. כאמור לעיל אז בר"ח דארף מען מחליט זיין החלטות טובות בנוגע לכל ימי החודש, און דאס דארף זיין אין אן אופן אז ס'זאל גלייך אראפקומען אין אן ענין של מעשה זוטא, ביז אין אן ענין של מעשה רבה.

וואס דאס איז דאך אן ענין כללי וואס איז נוגע לכל ר"ח, אז דעמולט דארף מען מחליט זיין החלטות טובות בנוגע לכל ימי החודש - אבער

הנחת הת' בלתי מוגה

- בשעת -

ב"ה

3

דבר מלכות

הלימוד מהמס"ג של בנות צלפחד על ארץ ישראל / משיחת מ"ז חמוה החשמ"ז

7

זמן הגאולה

עליך לפעול רצון חדש אצל הקב"ה שיצאו כבר מהגלות / פרקי אבות באור הגאולה

11

המעשה הוא העיקר

לימוד הל' בית הבחירה - ללא התחשבות בגלות / הוראות למעשה בפועל

13

וילחום מלחמת ה' - וינצח

התחילו עם ימית ומתכוונים להמשיך אפי' עם ירושלים!... / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14

כתב-יד-קודש

ר"ח מנחם-אב שחל להיות בשבת / צילום מהגהת הרבי על שיחת ש"פ מטור"ם, ר"ח מניא התשל"ז

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-735-5136
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)
 דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

ר"ח מנחם-אב שחל להיות בשבת

בקשר עם שבת זו – ר"ח מנחם אב שחל להיות בשבת מובא בזה צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ מטות-מסעי, ר"ח מנחם-אב ה'תשל"ז – בדומה מאוד לקביעות שנה זו

(הקטע נדפס ב'שיחות קודש' תשל"ז ח"ב ע' 314)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

און בשעת אז די ענינים טוען זיך אויף מלמעלה, איז דאָס אין אַן אופן ווי חזקי' האָט געזאָגט אז "אני יושן על מיטתי" און דער אובערשטער וועט זיך שוין איינקערן מיט מחנה אשור (איכ"ר פ"ד, טו), און ס'ווערט דער כיבוש פון ירושלים, און דורך דערויף אויך דער כיבוש פון גאַנץ א"י.

און ווי די גמ' (סנהדרין צד, א) זאָגט "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח", נאָר דעמולט איז געפעלט דער ענין השירה, וואָס מ'האָט געדאַרפט זאָגן שירה און מ'האָט ניט געזאָגט;

איז בשעת ר"ח מנ"א איז חל בשבת, און מ'זאָגט דעמולט הלל – איז שוין דאָ אויך דער ענין השירה, במילא קען שוין זיין דער ענין פון ביאת משיח.

ובפרט לויט ווי ס'שטייט בכתהאריז"ל (סה"ל ישעי' סל"ח).

ו"ל ע"ד ובסגנון הש"ס (סנה' צה, ע"ב ובפרש"י ד"ה ינון שמו) "תנא דבי חזקי' (תלמידי האריז"ל – שהי' משיח בן יוסף – הרח"ו הובא בהקדמה השלישית בעמה"מ פ"ה) אמרי (בסה"ל שם. ובלקוטי הש"ס לסנה' דביקש לעשות חזקי' משיח בן יוסף) חזקי' שמו", אז דער נאָמען פון משיח איז חזקי' –

יבא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ובעגלא דידן.

מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד – ת. נ. ג. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי**

הלימוד מהמסירות נפש של בנות צלפחד על ארץ ישראל

עד כדי כך גדלה אצלן חיבת הארץ, שבגלל זה התנהגו שלא ע"ד הרגיל - ללכת ל"בית-דין" ולטעון ולדרוש בכל התוקף "תנה לנו אחוזה גו" -

- היפך ההנהגה דבת ישראל, אשר, "כל כבודה בת מלך פנימה" - חיבת הארץ היתה גדולה כל כך, שהשתדלו בכל יכלתן לקבל חלק בארץ, ללא כל חשבונות כו', ע"ד ובדוגמת העבודה דמסירת נפש, למעלה מכל חשבונות ● ענין זה מהוה הוראה לכאו"א מישראל בכל הזמנים ובכל הדורות, ובפרט בעקבתא דמשיחא, שאז ענין המס"נ הוא בתוקף יותר ● קטעים משיחת ט"ו תמוז ה'תשמ"ו - בלתי מוגה*

ואדרבה, דעתן היתה נוטה שלא יקבלו חלק בארץ, שלכן, הוצרכו לשאול ולבקש שיתנו להן חלק בארץ, ולהביא סברות וראיות כו', "אם כבן אנו חשובין (לפטור אמנו מיבוים) תנה לנו נחלה כבן, אם לאו תתייבם אמנו"³, וכיו"ב, ועד כדי כך, שלאחרי כל הסברות והראיות, לא ה' משה רבינו יכול להשיב שהצדק עמהן, כי אם, "ויקרב משה את משפטן לפני ה'".⁴

ואעפ"כ, גדלה חיבת הארץ אצל בנות צלפחד שלא בערך מזו שהיתה אצל האנשים!

א. מסופר אודות בנות צלפחד שהיו מחבבות את הארץ יותר מן האנשים¹.

וכאן רואים דבר פלא:

האנשים – ידעו בוודאות שעומדים לקבל חלק בארץ, כמ"ש בהתחלת הענין "לאלה תחלק הארץ בנחלה גו"².

ולעומת זאת, אצל בנות צלפחד – ה' ספק גדול אם יקבלו חלק בארץ אם לאו,

(* מובאת בזה גם בקשר עם המוזכר בסוף פרשתנו אודות בנות צלפחד.

(1) פנחס כו, סד.

(2) שם, נג.

(3) ב"ב קיט, ב. הובא בפרש"י פנחס שם, ד.

(4) כז, ה.

העבודה דמסירת נפש, למעלה מכל חשבונות, גם חשבונות דקדושה.

ג. עפ"ז יש לבאר את ההוראה מהנהגת בנות צלפחד - בעבודת האדם לקונו. ובהקדמה:

בנות צלפחד סללו את הדרך עבור כנסת ישראל כולה - שנמשלה ל"אשה", שכן, היחס דישראל להקב"ה הוא עד"מ היחס דאשה לבעלה, אשר, על זה מיוסד שיר השירים.

ולמעלה מזה - כפי שנמשלו ישראל ל"בת" (בנות צלפחד), שיש בה חביבות גדולה יותר, כמארז"ל⁷ "משל למלך שהיתה לו בת יחידה והי' מחבבה יותר מדאי והי' קורא אותה בתי", כמבואר בארוכה בדרושי חסידות⁸.

והנה, בנות צלפחד היו מחבבות את הארץ - **ארץ ישראל**, וענינו בעבודה: **"ארץ"** - "למה נקרא שמה ארץ, שרצתה לעשות רצון קונה"⁹, מלשון רצון¹⁰, וגם מלשון ריצה¹¹, היינו שהרצון לעשות רצון קונו מביא לידי זריזות, עד לריצה כפשוטה. ו"ישראל" - ע"ש "כי שרית עם אלקים ועם אנשים"¹², היינו, שעבודתו בעשיית רצון קונו ("ארץ") היא גם במצב שישנם קשיים כו', שלכן, צריך להיות אצלו הענין ד"שרית" (ובזה גופא) עם אלקים ועם אנשים", עד לעבודה שלמעלה מכל חשבונות כו', באופן של מסירת-נפש.

ומכאן באים לביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו:

עצם הענין דעבודה לקונו - מאי קמ"ל?!

(7) שמו"ר ספנ"ב. שהש"ר ספ"ג.

(8) תו"א מקץ לו, א ואילך. שערי אורה שער החנוכה ד"ה רני ושמיחי פכ"ט ואילך. ובכ"מ.

(9) ב"ד פ"ה, ח.

(10) מתנות כהונה שם.

(11) פי' מהרז"ז שם.

(12) וישלח לב, כט.

ועד כדי כך גדלה אצלן חיבת הארץ, שבגלל זה התנהגו שלא ע"ד הרגיל - ללכת ל"בית-דין" ולטעון ולדרוש בכל התוקף (מ"יט א שטורעם און א לארעם") "תנה לנו אחוזה גו" - היפך ההנהגה דבת ישראל, אשר, "כל כבודה בת מלך פנימה"⁵.

ב. ליתר ביאור:

מכיון שההנהגה ע"פ תורה צריכה להיות באופן ד"כל כבודה בת מלך פנימה" - הרי בודאי שכך התנהגו בנות צלפחד, אשר, מעלתן בעבודת ה' גדלה כל כך, עד שבזכותן ניתוספה פרשה בתורה.

הפסוק "כל כבודה בת מלך פנימה" נאמר אמנם לאח"ז, אבל, כל עניני התורה ניתנו למשה מסיני, ועאכו"כ בנוגע לענין הצניעות, אשר, גם לפני מ"ת, בהיותם בארץ מצרים, "ערות הארץ", לאחרי אריכות הגלות כו', התנהגו בנות ישראל בתכלית הצניעות, כפי שמעידה התורה שלא היתה אלא אחת כו', "אחת היתה ופרסמה הכתוב"⁶. ואם אצל כל בנות ישראל כן - בנות צלפחד עאכו"כ שהיו חדרות בענין ד"כל כבודה בת מלך פנימה".

ולאידך, בנוגע לנחלה בארץ - אין כל ציווי בתורה שעליהן להשתדל לקבל נחלה בארץ, ואדרבה: פרשה זו נתחדשה על ידן, כלומר, ציווי חדש בתרה שלא הי' מקודם לכן (ע"ד פסח שני, וכיו"ב).

וא"כ, נשאלת השאלה: מה ראו בנות צלפחד לוותר על הענין ד"כל כבודה בת מלך פנימה" (לבוא לב"ד לטעון ולדרוש כו') - כדי לקבל חלק בארץ?!

והמענה לזה - שחיבת הארץ היתה גדולה כל כך, שהשתדלו בכל יכלתן לקבל חלק בארץ, ללא כל חשבונות כו', ע"ד ובדוגמת

(5) תהלים מה, יד. וראה רמב"ם הל' אישות פי"א הי"א.

(6) ויק"ד פל"ב, ה. וראה פרש"י אמור כד, יא.

התחילו עם ימית ומתכוננים להמשיך כך עם יהודה ושומרון, ואפילו ירושלים, ואין פוצה פה ומצפצף!...

[.] לאחר כל השיקולים וההיסוסים - החליטו על פירוק הישובים, החזרת השטחים ובארות-הנפט וכו' למצרים, בתמורה להסכם שלום. והתוצאות לא אחרו לבא: הפרות חוזרות ונישנות של הסכם השלום מצידה של מצרים, עד-כדי-כך, שכיום, מודים כבר כולם, שלמרות המחיר הכבד ששילמו בשביל אותו מסמך הקרוי 'הסכם שלום' - לא השיגו ולא כלום!

'שלום' - מאן דכר שמי'?!

ואפילו מה שטוענים שהרויחו מצב של 'אי-לוחמה' - אין צורך להעמיד עשרות-אלפי חיילים שישמרו על הגבול - הרי [נוסף לכך שהמחיר הכבד ששילמו היה על שלום ולא על מצב אי-לוחמה, דבר שלכל-הדעות היה ניתן להשיג ללא כל ויתור] יבדקו ויראו עד כמה (או אם בכלל) נכונה עובדה זו במצב ההוה, האם אמנם אין צורך בעשרות-אלפי חיילים שיבטיחו מצב של אי-לוחמה עם מצרים לאחר כל המקרים שאירעו לאחרונה...

ועוד ועיקר: החזרת שטחים כדי שלא יצטרכו להעמיד חיילים על הגבול - משרתת אך ורק את האינטרסים של מצרים! מצרים החליטה שמוטב לה לקבל את הכל (כל השטחים וכל בארות-הנפט וכו') מבלי להקריב אפילו חייל אחד בלבד!... הם ידעו שהדבר יקח אמנם משך זמן, אבל אף-על-פי-כן, כדאי להתאזר בסבלנות, שכן, בסופו של דבר יקבלו את הכל, וכאמור, מבלי לאבד אפילו חייל אחד בלבד!

ואותם יהודים 'פיקחים' - מילאו את רצונה של מצרים להשיג כל מה שרצתה בדרך הקלה ביותר, ועוד 'הרויחו' - טוענים הם - שלא צריכים להעמיד חיילים על הגבול!

מבחינת מצרים - היא רוצה שיתנו לה הכל, ואז לא יצטרכו בכלל להחזיק צבא על הגבול!...

ולאחרי שרואים את כל מהלך הענינים והתוצאות של החזרת שטחים בשביל חתימת הסכם שלום - ממשיכים לדבר ולפעול בכיוון זה גם בנוגע ליהודה ושומרון! התחילו עם ימית, כל שטח סיני, בארות-הנפט וכו' - ומתכוננים להמשיך כך עם יהודה ושומרון, וחושבים אפילו על ירושלים!... ואין פוצה פה ומצפצף!

(משיחת ש"פ 9 חיי שרה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

למרות שמשיח יבנה את ביהמ"ק – יוכל כל יהודי להוסיף איזה פרט כיצד לבנותו ע"פ מש"כ בהלכות בית הבחירה להרמב"ם.

עד – שכאשר משיח יבנה את ביהמ"ק, ופרט אחד לא יתאים למש"כ בהלכות בית-הבחירה להרמב"ם – יוכל כל יהודי לגשת למשיח צדקנו ולשאול אצלו – בהקדים שעם כל הכבוד למשיח צדקנו, שהוא מ"שמונה נסיכי אדם" ו"שבעה רועים" וכו' – אך לכאורה, בפרט מסויים משיח צדקנו לא בנה את ביהמ"ק כפי שמובן מהרמב"ם – ואם-כן, "מהיכן דנתוני" לשנות מפסק הרמב"ם!?

שהרי "תורה לא בשמים היא" ו"לא הביישן למד" – ואם ליהודי הי' ספק באופן בניית ביהמ"ק ע"י משיח צדקנו, הוא יכול וצריך לשאול אצלו.

ובודאי שלמשיח לא תהי' שום תרעומת או רוגז עליו – מאחר ויודע שדרך לימוד התורה היא באופן ש"לא הביישן למד" – ובמילא בודאי יענה לו על שאלתו.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת

חי'ה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי' נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בעקרותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, כגאולה האמיתית והשלימה

שהרי "אני נבראתי לשמש את קוני", ובמילא, אין כל חידוש בדבר!

ההוראה היא, איפוא, שהעבודה ד"לשמש את קוני" צריכה להיות עם כל החיות והתוקף ("מיטן גאנצן שטורעם"), ועם כל החביבות (למעלה מחיות סתם) – בדוגמת בנות צלפחד שהיו מחבבות את הארץ, היינו, שעשיית רצון קונו היא מתוך חביבות, דבר הבא לידי ביטוי גם בענין הזריזות, רצתה מלשון ריצה.

ועד כדי כך, שהעבודה היא באופן של מסירת-נפש – ע"ד ובדוגמת חבת הארץ דבנות צלפחד שהיתה ללא כל חשבונות כו', באופן של מסירת-נפש, כנ"ל בארוכה.

ד. ויש לקשר זה עם המבואר במאמר הנ"ל אודות ענין המס"נ - שבזמן הגלות ענין המס"נ הוא בתוקף יותר:

לכל לראש - ישנו הגלות דירידת הנשמה "מאיגרא רמה לבירא עמיקתא"¹³ לרדת למטה ולהתלבש בגוף גשמי, כמבואר בתניא¹⁴ שירידת הנשמה בגוף הו"ע של גלות.

והנה, העבודה במצב של גלות, כלומר, לאחר ירידת הנשמה בעולם דלמטה, צריכה להיות מתוך מסירת-נפש, מסירת הרצון¹⁵ - שכן, בהיות הנשמה למעלה, עמידתה בתכלית הביטול, כמ"ש¹⁶ "חי ה' אלקי ישראל אשר עמדתי לפניו" אבל, אין צורך בענין של מסירת הרצון, מכיון שזהו כל רצונה ולא שייך אצלה רצון אחר כלל; משא"כ לאחר ירידתה למטה להתלבש בגוף גשמי, במצב של גלות כו' - אזי יש צורך בענין של מסירת הרצון.

ועאכ"כ כאשר (מלבד הגלות דירידת הנשמה בגוף) ניתוסף גם ענין הגלות כפשוטו, עד להתגברות חשכת הגלות בעקבתא דמשיחא - הרי בודאי שיש צורך בעבודה

מתוך מס"נ.

ה. [. . .] וענין זה מהוה הוראה לכאו"א מישראל בתוככי כלל ישראל, בכל הזמנים ובכל הדורות, ובפרט בעקבתא דמשיחא, כאמור, שבזמן הגלות, ובפרט בעקבתא דמשיחא, ענין המס"נ הוא בתוקף יותר.

והרי עיקר הענין דמסירת-נפש הוא - מסירת הרצון (כנ"ל), אשר, כשישנה מסירת הרצון, אזי, "בכלל מאתיים מנה"¹⁷, שמוסר בדרך ממילא גם את שכלו ומדותיו, וג' הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה, כדי למלא את הכוונה העליונה - לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

וכאמור, העבודה בכל ענינים אלו נעשית באופן של שלימות - "קיימא סיהרא באשלמותא".

ו. [. . .] ונסיים בנוגע לענין הגאולה:

כבר בזמן הגמרא נאמר ש"כלו כל הקיצין"¹⁸, וא"כ, הוצרך משיח צדקנו לבוא לפני זמן רב! ואעפ"כ, כל יהודי מאמין בביאת המשיח באמונה פשוטה ושלימה, ובראותו שמשיח צדקנו עדיין לא בא, מבין, שבודאי יש טעם והסברה בדבר, אף שאינו מבין זאת, ולא עוד, אלא שלעתיד לבוא יאמר "אורך ה' כי אנפת בי"¹⁹.

אמנם, כל זה אינו אלא בנוגע לעבר, אבל בנוגע לעתיד, ואפילו בנוגע להוה - הרי, לא זו בלבד שצריך לצעוק ש"כלו כל הקיצין", אלא, צריך גם לדרוש ולתבוע "עד מתי"... ולצעוק "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", בתור "גאולי ה' אשר גאלם מיד צר", "גאלם" לשון עבר - כפי שאומרים במזמור ק"ז שבתהלים, מזמור השייך לשנת הק"ז דבעל השמחה

(16) מ"א יז, א. וראה לקו"ת שם.

(17) ל' חז"ל - ב"ק עד, א. ב"ב מא, ב. ובכ"מ.

(18) סנהדרין צז, ב.

(19) ישעי' יב, א.

(13) ע"ד ל' חז"ל - תגינה ה, ב.

(14) פל"ז. אגה"ק ס"ד.

(15) תו"א שם, ב. לקו"ת שלח סח, ד.

והגאולה, החל מ"ב תמוז (יום ההולדת) דשנה זו.

ועוד - ועיקר:

מכיון שמ"ב תמוז מתחיל נשיא דורנו לומר - במזמור ק"ז - "גאולי ה' אשר גאלם", אזי, מוטלת עליו החובה לעורר רחמים למעלה, או לעורר רחמים למטה, שב"ד של מטה יפסוק שצריך להיות "אשר גאלם" (לשון עבר), ומכיון שב"ד של מעלה באים לשאול כיצד פסקו בב"ד של מטה²⁰, הרי בדרך ממילא יפסקו כן גם בב"ד של מעלה, שכבר "כלו כל הקיצין", ברגע שלפני רגע זה!

ובפשטות - שבעגלא דידן, בשעתא חדא וברגעא חדא, בא משיח צדקנו, משיח כפשוטו, נשמה בגוף,

וגואל את כל בני, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²¹, שלימות העם,

ו"כספם וזהבם אתם"²², כולל - כסף וזהב ורוחניים, אהבה ויראה²³, אשר, על ידם נעשה הקיום דכל רמ"ח מצות עשה וכל שס"ה מצוות לא-תעשה²⁴ (עם כל הסניפים, פרטים

(20) שמו"ר פט"ו, ב. דב"ר פ"ב, יד.

(21) בא י, ט.

(22) ישעי' ס, ט.

(23) תו"א ר"פ וישב. לקו"ת בעלותך לב, ד. ובכ"מ.

(24) ראה תניא פ"ד, חינוך קטן.

ופרטי פרטים, כולל גם מצוות שמדברי-סופרים, וכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש) - שלימות התורה,

ועד שפועלים שלימות בארץ ישראל הרוחנית - כפתגם הצ"צ²⁵ "עשה כאן ארץ ישראל", עי"ז שפועל בנפשו את הענין ד"רצתה לעשות רצון קונה", "רצתה", מלשון רצון, ומלשון ריצה, היינו, שעשית רצון קונו נעשה הרצון שלו, גם ברצון הגלוי, כולל - רצון שחודר גם ברגלים (ריצה),

ועד שרצים ברגלים ל"ענני שמיא", ועולים על גביהם - "ארו עם ענני שמיא"²⁶,

ובשעתא חדא, ברגע כמימרא, רואים ש"עומדות היו רגלינו" בארץ ישראל, ושם גופא - "בשעריך ירושלים"²⁷, "עיר שחברה לה יחדיו"²⁸, ע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל, ושם גופא - בהר הבית, וב"מקדש אדני-כווננו ידך"²⁹,

ומתוך שמחה וטוב לבב.

(25) אג"ק אדמו"ר מהור"צ ח"א ע' תפה. לקו"ש ע' 62. ועוד.

(26) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(27) תהלים קכב, ב.

(28) שם, ג.

(29) בשלח טו, יז ובפרש"י.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' סבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' רח"ה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

לימוד הל' בית הבחירה - ללא התחשבות בגלות

ב' קטעים בענין לימוד הל' ביהב"ח - משיחות: ש"פ מטות-מסעי ה'תשל"ו וש"פ מטות-מסעי ה'תשמ"מ - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר יהודי לומד ענינים אודות בית המקדש, רואה זאת אפילו הגוי - באם הוא לומד באנגלית, שהרי אפשר ללמוד זאת בכל שפה, העיקר נוגע התוכן.

עד"ז - הולך לו יהודי כשהוא מהורהר או ממלמל משהו. שואל אותו הגוי: מדוע אתה מהורהר? עונה היהודי - שהוא מודאג כמה הם המדות של ביהמ"ק.

שזהו ע"ד מה שהי' בזמן המן הרשע, בשעה שהגיע המן למרדכי וראה את התינוקות עוסקים בלהט במשהו, שאלם המן במה הם עוסקים, וענו לו שעוסקים בסוגיא כיצד צריך להקריב את העומר;

- ישנו כבר ביהמ"ק, כהן ועומר, הדבר היחידי שמדאיג אותם - איך להקריב את העומר, ואודות גזירת המן כלל לא חושבים!

ואע"פ שהי' שם גם מרדכי ש"ידע את כל אשר נעשה", לא רק למטה, אלא גם מה שנעשה למעלה, היינו, גודל הגזירה רח"ל, אעפ"כ דאגתו היחידה היתה - דיני הקרבת העומר!

ומה שישנה גזירה על בני" וצריכים לצום, לומר תהילים וכו' - לזה יהי' זמן אחר, עכשיו הוא מתעסק בלימוד הלכות הקרבת העומר!...

ב. עד"ז היום, ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", וכל הגזירות בטלו כבר - דאגתו היחידה של יהודי היא: מה הם המדות של בית-המקדש!

- הגלות אינה מציקה לו, משיח כבר בא וישנו כבר ביהמ"ק, ולכן הוא לומד מס' מדות. אצלו מציאות הגלות מלכתחילה לא קיימת.

* * *

כל יהודי יוכל לַגַּשֵׁת לְמִשִּׁיחַ צַדְקָנוּ וְלִשְׂאוֹף אֲצִלּוֹ:

"מְהֵיכֵן דַּנְתוּנִי" לְשָׁנוֹת מַפְסַק הַרְמַב"ם!?

ג. גם אחרי ביאת משיח יצטרכו ללמוד הלכות בית הבחירה,

אסור לו להתפעל כי הרי הוא הולך בכחו של משה

אומרים לו מיד "עלו זה בנגב" – מראים לו מיד את הפסולת, והגם שהוא יראה "ערים בצורות בשמים", "וזה פרי" – ארץ שהאנשים בה הם עזי פנים והפירות הינם עזי פנים, אבל אסור לו להתפעל מזה כי הרי הוא הולך בכחו של משה.

רק עליו לדעת, שלא נטלו ממנו את הבחירה, ועליו לילך בדרך התייר הגדול, וכשהולכים באופן כזה מובטחים שיבואו אל המנוחה ואל הנחלה, היות ואין הכוונה להכביד ("צו מאטערן"), אלא אדרבה, דוקא עי"ז באים למנוחה האמיתית וכו'.

וזה מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר הנהיג שתלמידים יסעו בזמן הקיץ בשליחות המרכז, ולכאלו מקומות, כנ"ל.

ועי"ז הופכים ועושים מדרך האתרים ל' רבים – דרך התייר הגדול.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מסעי ה'תשכ"ז – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

מרת **חשא** ב"ד נטע אודי ע"ה

ובעלה ר' **יוסף ארי לייב** ב"ד משה באר ע"ה

ולע"ז ר' **מאיר** ב"ד צבי ע"ה **שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחטי"א – מרת **חי' רחל** בת **שפירנצא שנאל**

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור "יולחוס מלחמת ה' – וינצח" מוקדש

לזכר נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בה"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי**

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

עליך לפעול רצון חדש אצל הקב"ה, שיצאו כבר מהגלות

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. המשנה בפרקי אבות אומרת¹: "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו".

הענין של "מילי דחסידותא" בזה – יובן ע"פ דיוק הלשון "עשה רצונו כרצונך":

הלשון הרגיל הוא "קיים רצונו" (קיום המצוות) שהולך הן על מצות עשה (בדרך עשי') והן על מצות לא תעשה (בדרך דחי', לא בדרך "עשה"), אך כאן אומר דוקא "עשה רצונו", ע"ד "נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני"².

והענין הוא: "עשה רצונו" הוא מלשון "עושינו רצונו של מקום"³, כמבואר בחסידות⁴ הפירוש בזה – שיהודי פועל רצון חדש אצל הקב"ה (ולא רק מקיים רצון ה' מלפנ"ז).

וזאת אומרת המשנה כאן – בתור "מילי דחסידותא" – "עשה רצונו כרצונך": ע"פ דין יהודי אינו צריך לעורר רצון חדש אצל הקב"ה. אבל ע"פ מדת חסידות – "עשה רצונו כרצונך", כלומר, יהודי צריך לעורר רצון חדש אצל הקב"ה, שהרצון של הקב"ה יהי "כרצונך", כרצונו של היהודי.

ב. אחד מהענינים בזה:

למרות שנמצאים בגלות, ובפשטות – כי זה רצון הקב"ה עכשיו שבני ישראל יהיו בגלות, אעפ"כ אומרת לנו המשנה הוראה – ו"טעה בדבר משנה חוזר"⁵ כי לא שייכת טעות במשנה – "עשה רצונו כרצונך":

יהודי צריך לעורר רצון חדש אצל הקב"ה, שרצונו של הקב"ה יהי "כרצונך" של בני ישראל – שצריכים לצאת מהגלות תיכף ומיד!

טוען היהודי, שאין זו הדרך שלו לתבוע ולעורר רצון חדש אצל הקב"ה, לצעוק "עד מתי" ו"זאל שוין זיין די גאולה"⁶, והוא סומך על הרצון של הקב"ה, שכאשר ירצה, יוציא את בני ישראל מהגלות...

אומרים לו: זוהי ההוראה במשנה – "עשה רצונו כרצונך": תפעל רצון חדש אצל הקב"ה – "כרצונך" – שיצאו כבר מהגלות!

ועי"ז שצועקים באמת שרוצים כבר את הגאולה, וב"דברים היוצאים מן הלב נכנסים את

(3) לשון חז"ל ברכות לה, ב.

(4) ראה לקו"ת אמור לב, ד ואילך. שלח מג, א. בלק

סו, א. ברכה צט, ג. ובכ"מ.

(5) כתובות פד, ב. ושו"ע חו"מ רסכ"ה.

(6) = שתבוא כבר הגאולה.

(* מובאת בקשר עם פרק ב' בפרקי אבות שאומרים

בשבת זו. המו"ל.

(1) פרק ב' הלכה ד'.

(2) תו"כ ופרשי" ויקרא א, ט. ספרי ופרשי" פינחס

כת, ח.

הלב⁷, "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם"⁸, כולל ללב האדם העליון – פועלים אצל הקב"ה הרצון להוציא את בני ישראל מהגלות!

ג. הרי יכולים לשאול: אמת אמנם ש"עשה רצונך כרצוננו" – להוציא את בני ישראל מהגלות – הוא דבר טוב, אבל אולי זה לא קשור לעבודת השם, שהיא העיקר אצל יהודי – "אני נבראתי לשמש את קוני"⁹?

על-כך ממשיכה המשנה – "עשה רצוננו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצוננו": עשיית רצון חדש אצל הקב"ה (בנדוד – להוציא את בני ישראל מהגלות), הוא גופא ענין של עבודת ה' לשמש את קוני – "כדי שיעשה רצונך כרצוננו".

ואדרבה, זהו ענין הכי נעלה בעבודת השם – שמתבטאת בעשיית רצון חדש אצל הקב"ה – הענין ד"רעוא דרעוין!"

במילא אומרים ליהודי: לשם מה אתה צריך לעסוק בעבודת השם בענינים שבאים למטה בעולם ע"י ספירות, מסכים, פרסאות וצמצומים, באופן של שבירה, נפילה וירידה כו' – כאשר ביכולתך לעבוד את הקב"ה בענין ד"רעוא דרעוין", היינו, לעשות רצון חדש אצל הקב"ה שיוציא את בני ישראל מהגלות וכיו"ב, ובל' המשנה: "עשה רצוננו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצוננו!"

ד. מזה מובן, שאם ישנו פרא-אדם ("א ווילדאק") הבא בטענה שעוד לא יכולים לצאת מהגלות כי הוא עדיין לא ראוי לזה והשני ג"כ לא ראוי, ושהקב"ה רוצה שבני ישראל ישארו עוד בגלות, עם כל הטענות שבה, עוננים לו: אלו הם פרא-אדם ("ווילדאטשען") שמעכבים את הגאולה, מחזיקים את עצמם, את יהודים אחרים ואת כל בני ישראל, "שכינתא בגלותא"¹⁰ וכל סדר ההשתלשלות – בגלות, רחמנא-ליצלן!...

ומיהו זה ואיזה הוא אשר יבוא ויאמר שהוא היודע מהו רצוננו של מקום, ושרצוננו של מקום שבני ישראל, שכינתא וכל סדר ההשתלשלות – ישארו בגלות?!

ע"כ ישנה ההוראה מהמשנה הנ"ל, שחלק מעבודת השם ("כדי שיעשה רצונך כרצוננו") של יהודי היא: לעשות רצון למעלה – "עשה רצוננו כרצונך" – להביא תיכף ומיד את הגאולה האמיתית והשלימה.

ה. ויה"ר שיעי"ז שיהודים צועקים ותובעים עוד בזמן הגלות שהגאולה תבוא כבר – בודאי יפעלו אצל הקב"ה, ותיכף ומיד, עוד בגלות, יכניסו את האל"ף דאלופו של עולם ב"גולה", ונפעלת מיד ה"גאולה",

ומשיח צדקנו בא מיד, כמדובר לעיל¹¹ – שמשיח בא מיד בשבת פ' מסעי תשד"מ בבית המדרש זה, ומתפללים כולם ביחד תפלת מנחה דשבת זו ב"מקדש אד' כוננו ידיך"¹², וברגע כמימרא ממם!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מסעי ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

7) ראה ספר הישר לר"ת שער יג. הובא בשל"ה סט, (10) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד. ב. (11) שיחת ש"פ פנחס תשד"מ – נדפסה במדור "דבר מלכות" של "יחי המלך" גלין שע ע' 3 ואילך. (8) משלי כז, יט. (9) קידושין פד, ב. (12) בשלח טו, יז.

הנסיעה לשליחות בימי הקיץ "דרך התייר הגדול"

א. [.]. כאשר יוצאים לשליחות, ישנם ב' דרכים: אפשר ללכת בדרך המרגלים, ואפשר ללכת בדרך התייר הגדול. והגם שלכתחילה רואים דרך האתרים – ל' רבים – רשות הרבים, מכל-מקום, אפשר לבחור בדרך התייר הגדול.

אומרים לו "עלו זה בנגב", ופרש"י שזה הפסולת שבה,

[וההוראה:] כשיוצאים מהשיבה לעולם עליו לדעת שהוא עלול לפגוש יהודי שלמד פחות ממנו, וצריך להזהר ללמד אותו ולא ללמוד ממנו וכו'.

ואחרי שהוא כבר בחר ללכת בדרך התייר הגדול, יש לדעת שכבר בתחילה יהי' לו עסק עם עמלק ועם הכנעני, ויכול לפגוש בענינים המקררים אותו ויכולים להחלישו מעבודתו. ואע"פ שהוא הולך בשליחותו של משה, מכל-מקום לא נטלו ממנו את הבחירה, וצריך לדעת לא להתפעל מכל הדברים.

ובנוגע לשאלה – מהיכן יהי' לו כח לזה?

עליו לדעת שהוא הולך בכחו של משה, שזהו דרך התייר הגדול – שלכאורה מדוע רש"י מוסיף "הגדול", אלא שהוא רוצה לומר לנו שהיות והוא גדול אזי כולם מתפעלים ממנו, והוא לא מתפעל מאחרים.

ב. ישנם הטוענים, בשביל מה הוא צריך להתעסק עם יצר-הרע ורשות הרבים, עם פסולת כו' – הוא יישב כאן בברוקלין, ילמד תורה ו – להבדיל – יקרא את העתון, והוא אומר שזה לשם שמים – ידוע האימרה של אדמו"ר המהר"ש ש"את הקב"ה לא מרמים, את העולם ג"כ לא מרמים, אלא מרמים רק את עצמו, נו, מה הקונץ לרמות טפשי" – טוען הוא, לשם מה עליו להתעסק עם היצר-הרע?

– [.]. עם כמה יהודים הנחת תפילין במשך החודש האחרון? – עם אף אחד! מדוע? – הנני נכבד בעמיו! מה עשית עם הכבוד שלך? – "אין כבוד אלא תורה", למדת 18 שעות מעת-לעת? – לזה אין לו כח! כאשר מדברים ברמב"ם או לומדים חומש עם רש"י הוא ישן... – לטייל ברחוב ולקרוא עתון יש לך כח?

– אינך מניח תפילין עם השני, תניח לכה"פ עם עצמך! אדמו"ר הזקן כותב בשו"ע שהענין דתפילין הוא לשעבד את המוח ואת הלב, ומה הפירוש לשעבד את הלב, לעשות מה שהוא תאב? לא, אלא לעשות הפוך ממה שהוא תאב! אלא כפי שהוא אומר בזהר "כהאי תורה דיהבי' עלי' עול בקדמיתא" – קבלת עול.

אבל כאשר יוצאים לשליחות, שם הרי יעקבו אחריו ויסתכלו כיצד הוא מתפלל וכיצד הוא לומד וכו' וכו'.

הוא חושב שארון הוי' – התייר הגדול – נמצא פה. ארון הוי' אבל נמצא שם, דרך שלשת ימים.

הוא חושב שכשימנו אותו לגרל ויתנו לו מדלי', אזי הוא יסע – לא זה תבע כ"ק מו"ח אדמו"ר, הרבי אמר פעם שהוא לוקח בול עץ ("א קלאץ"), נותן לו מכה ("א שמיי") והופך אותו לסיח ("לאשיק" = סוס קטן) שסוחב את העגלה...